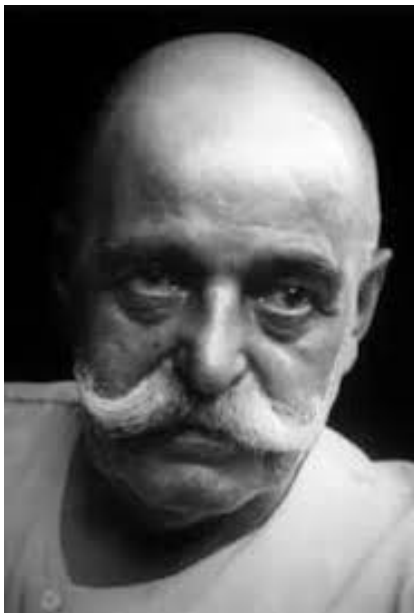

és már az említésükre is, vagy ha asszociációk révén csupán csak visszaemlékeznek rájuk, egy fájdalmas grimasz jelenik meg az arcukon.

Azon lények munkája, akik a szövetségüknek "A Föld a Közös Teremtőnké, és az Ő összes teremtménye számára egyaránt szabad" nevet adták, szintén semmire sem vezetett, bár ezek a lények majdnem mindent megtettek, amit az eme páratlan bolygón szinte állandóan uralkodó körülmények között meg lehet tenni. Később majd még részletesen mesélni fogok neked erről, mivel az ennek a beléjük ültetett bűnös

tulajdonságnak kiirtását, vagy legalábbis mérsékelését elérni próbáló társaság megbukására vonatkozó információ ismét kellő megvilágításba fogja helyezni különleges pszichizmusukat és anyagul szolgálhat számodra eme szörnyű kölcsönös elpusztítási folyamat fő, tárgyilagos okainak megértésére...

BAJAI ÉVA

VÍZKERESZT

Aggódtam Ritáért, mert alig javult az állapota, mióta kijött a kórházból. Elhatároztam tehát, hogy legközelebb elkísérem a kezelőorvosához a szakrendelésre, ahová 1979 óta jár.

A találkozó éppen vízkeresztre esett. Amikor megérkeztem a Népligetbe, először megváltottam a hazafelé szóló jegyemet (15²⁰-ra), mert októberben bebizonyosodott, hogy nem vállalhatom az állva utazás kockázatát. Ezután egyenesen a rendelőbe siettem; odaértem 10 óra előtt. Lehangelő várakozás és viszonylag hosszú – szintén nem túl felemelő – benntartózkodás után még sort álltunk a patikában is, majd átszállással értünk az otthonba, ahol Rita lakik. A nővérem megosztotta velem az ebédjét, és nem volt szívem sem visszautasítani, sem ráhagyni annyi mosatlant, amennyinek mostanában a felével is alig boldogul.

Ettem és mosogattam tehát, és elég későn (kb. ¾ 3-kor)

indultam vissza a Népligetbe. Nem jött a 99-es, ezért kinéztem a Kálvária térre, és látni véltem a 9-es buszt közeledni. Az emberek közben jöttek-mentek a lámpával ellátott, de mindig szinte jelentéktelen forgalmúnak tűnő lehajtó sávon.

Megindultam hát én is, inkább a 9-est, mint a lámpát, vagy az úttestet figyelve. Pedig – mint később megtudtam – a lámpa éppen váltott, és egy várakozó autó a zebrára gördült. Meglátva engem, szinte azonnal megállt, úgyhogy inkább csak kibillentem az egyensúlyomból, mintsem fellökött volna. Elestem; szatyrom és szemüvegem kirepült, de egy apró horzsoláson kívül semmi bajom nem esett. Ami ezután következett, az még ennél is megrendítőbb volt azonban számomra.

Az autót egy orvosnő vezette, aki ragaszkodott ahhoz, hogy mentőt hívjon, hátha mégis rosszabbul leszek. Betuszkolt a kocsijába, hogy ne fázzak, ő pedig (holott lengébben volt öltözve) odakint fagyoskodott a mentőt lesve.

Közben többször kérdezgetett, hogy vagyok. Pocsékul, feleltem, de csak azért, mert nagyon szégyellem magamat, amiért ilyen helyzetbe hoztam (már rendelnie kellett volna, nem beszélve a kiállt izgalmakról).

Nem ripakodott rám, nem oktatott ki; még ő nyugtatgatott. Amikor végre megjött a mentő, még odaadta a névjegyét, mielőtt elment (hátha később mégis szükségem lesz valamire).

Néhány rövid kérdés, egy pillantás a (pici) sebére, egy aláírás, hogy nem óhajtok kórházba menni, és folytathattam utamat. A buszom persze már elment, a megváltott jegyem mégsem veszett el teljesen: 25% ráfizetéssel érvényesítették a 16²⁰-asra. Meglehetősen álmosan feküdtem le este, hiszen csak reggel ittam egy korty kávé, mégis kicsit féltem, hogy megálmodom a piros lámpát, a leeső szemüveget és a néhány centire mellém-fölém magasodó autót.

Az emlék azonban olyan gyorsan átítatódott az aggódó szeretettel, hogy eltűnt a rémület, és helyét reggelre a betlehemi csillag ragyogása foglalta el.

Igen; Isten megtapasztalható szeretetének betlehemi csillaga ma is meg-megáll azok felett, akik – tudva, vagy nem tudva - készek hordozni és közvetíteni őt.

Ezt azonban még tudomásul venni sem kötelező. Istennek annyira fontos volt az ember döntési szabadságának megőrzése, hogy nem törölte el még a tragikus következmények láttán sem. Inkább eljött, hogy osztozzon a tragikus következményekben születésétől haláláig.

De amikor gyengeségeink és nyomorúságaink közepette felnézünk az égre, majd lehajtott fejjel hálát adunk érdemtelenül, ingyen adott gondoskodásáért, akkor fényes Vízkereszt-ünnepünk van, akármit mutat a naptár...

2004. január)